

Carles Capdevila

PARIR AMB HUMOR

La Campana

Premi Pere Quart d'Humor i Sàtira 1992

1a edició: novembre del 1999
10a edició, revisada i ampliada: novembre del 2016

© Edicions La Campana
Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona
Tel.: 93 453 16 65
www.lacampanaeditorial.com
info@lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: © Duró

ISBN: 978-84-16863-06-8
Dipòsit legal: B. 24.786 - 2016
Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)
Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

*A l'Aina, en Nil, l'Abel, l'Aniol i, sobretot sobretot,
a l'Eva, la mare que els va parir*

PRÒLEG DE L'AUTOR
A AQUESTA EDICIÓ REVISADA I AMPLIADA

Aquest és un llibre que m'estimo molt. Amb ell va començar tot, és l'origen d'una faceta de periodista i de pare interessat en l'educació que m'ha donat i em dóna alegries enormes.

El vaig escriure fa disset anys, quan en feia només quatre que tenia fills.

Desbordat per les dues primeres criatures —la parelleta—, descol·locat per l'entorn, desubicat entre amics sense fills, vaig haver de recórrer al meu ofici de guionista per trobar la manera de riure'm de les meves dèries. Com a teràpia. O me'n ric o rebento. El vaig escriure per a mi. Va guanyar el premi Pere Quart i se'n van acabar venent 30.000 exemplars, fet que confirma que n'hi ha molts, de pares primerencs que se senten igual de desbordats, descol·locats i desubicats com jo en aquell moment.

Ara fa vint-i-un anys que sóc pare, i tinc el doble de fills que quan vaig escriure aquestes pàgines. També tinc la sort d'haver escrit molt sobre educació, d'haver fet conferències per a centenars d'AMPES i d'haver portat la paternitat de bon humor a la ràdio, a la tele i al YouTube.

O sigui, que no sóc el mateix que va escriure aquest llibre, però m'hi reconec. I em fa somriure, recordar aquell jo.

M'ha agradat revisar-lo, actualitzar-lo i afegir-hi un epíleg amb algunes coses que he après en aquests anys, però he volgut mantenir-ne l'esperit original, l'ànima d'aquell Carles. Sobretot una candidesa i una tendresa que ara no faria servir però que era genuïna i retrata l'estat emocional d'un nouvingut al món més contradictori de tots, el de la paternitat. Ara sóc el pare veterà que amb els últims ja no esterilitzava el xumet –com a molt el fregava amb la màniga si havia caigut davant de testimonis– ni posava el termòmetre a la banyereta: hi ficava directament el nen.

L'he titulat *Parir amb humor* perquè el part és el centre de la història, el nucli. I perquè és un homenatge a les mares que ens han parit. És la història d'un embaràs, un part i el que ve després, viscut per una parella heterosexual. És una experiència a imatge i semblança de la meva;

vaig prendre apunts del que tenia més a mà, que era jo. Celebro que avui dia hi hagi molts models de família, sóc dels que penso que una família són unes persones que han decidit viure juntes i estimar-se, tant si els fills són adoptats, de dues mares, de dos pares, d'una mare, de famílies reconstituïdes, o de tantes altres opcions. Vull creure que en moltes coses de les que explica el llibre s'hi sentiran igual d'identificats. Perquè res no ens uneix més ni ens fa tan iguals com intentar educar les criatures. Tant de bo aquest modest exercici literari us ajudi a fer-ho de bon humor.

CARLES CAPDEVILA

BENVINGUTS

Al món hi ha 7.000 milions de persones, però cada criatura que neix és la més important del món. I la més guapa. Que ja és casualitat.

Parir amb humor és una història amb tres protagonistes (ella, ell i la Criatura) que reproduïx pas a pas aquesta aventura tan única i tan universal alhora. L'argument és senzill: ella i ell s'ho pensen, ella i ell ho fan, ella i ell esperen, ella i ell es desesperen, ella té la Criatura (ell s'ho mira) i la Criatura capgira la vida d'ella i d'ell.

A més dels tres personatges principals, en el llibre hi apareixen una colla d'actors secundaris incorporats per exigències del guió. Artistes veterans com els pares i sogres, convidats a lluir-se en el paper d'avis. Extres de luxe com el ginecòleg o el pediatre. I figurants com els veïns, el farmacèutic, els altres pares o els amics-sense-fills-ni-

ganes, que completen la companyia artística liderada per la Criatura.

Ella i ell necessiten paciència, sort, salut, diners, amor, dedicació i molt de sentit comú per sobreviure a l'arribada de la Criatura. Però també sentit de l'humor. És la millor teràpia per disfrutar de la gran comèdia de l'embaràs, el part i la vida familiar.

Abans de poder gestar aquest llibre d'humor, vaig haver de tenir l'humor de gestar dos fills. En això la mare va ser d'un gran ajut: no sé com hauria suportat el pes de dos embarassos sense ella. Sense fills hauria tingut més temps i tranquil·litat per escriure el llibre, però no hauria sabut què posar-hi.

Només per aquest motiu ja mereixerien la meitat dels drets d'autor. L'altra meitat no se la mereixen, però se la gastaran igualment. Els conec com si els hagués parit. Tot i que no.

Sóc només el pare de les criatures. M'hi vaig convertir amb nocturnitat (en això som clàssics, a casa) però sense traïdoria: ens havíem posat d'acord. Per això havíem quedat allà, en aquella hora, despullats d'aquella manera.

Sí, jo també he plorat en un tamboret del lavabo en veure la marca rosa al test d'embaràs. He parlat amb una panxa, amb veu cursi i tremolosa. He mentit al ginecòleg,

dient que veia perfectament a l'ecografia on eren els pulmons. He excedit el crèdit de la targeta preparant el niu. He cridat d'histèria en sentir que ella havia trencat aigües i he conduït tremolant de pànic.

He tornat a mentir dient-li a ella que ho estava fent molt bé, tot això de respirar i empènyer, sense tenir cap idea de com calia respirar i empènyer. M'he alegrat de no desmaiar-me, perquè quina vergonya haver-ho d'explicar.

He tornat a plorar davant del vidre d'un aparador on exposaven per primer cop els meus fills. He patit quan les visites els agafaven a coll. He tingut por de posar l'aigua massa freda o massa calenta, que em rellisquessin o se m'ofeguessin.

He tingut la temptació de tirar-los per la finestra la tercera nit de còlics, però l'he resistida. He esgotat l'emmagatzamatge del mòbil retratant-los segon a segon. He lamentat que al carrer la gent no m'aplaudís, en treure'ls per primer cop.

I parlo sempre dels nens, molt més del que els meus amics desitjarien però molt menys del que jo voldria. Ja ho veieu: no només sóc papa, sóc un papanates.

Parir amb humor és una historia basada en fets reals, però poc autobiogràfica. Em considero una mica com ell, però no sóc ell. Ella, o ell, podries ser tu. I la Criatura pot

ser la teva, de criatura. La intenció és que tota semblança entre el llibre i la realitat de qualsevol mare, pare o candidat a ser-ho sigui plena de coincidències.

Als que sou aquí amb ganes de ser els protagonistes de la història us desistjo justament el que ja tindreu: el millor del món. Un dia d'aquests quedem i ens ho expliquem.

I ara us deixo amb Ella i Ell, que estan a punt de prendre una decisió que els canviarà la vida.

CARLES CAPDEVILA

ELLA I ELL

Ella ja ha dit que sí. Sí, vull. Sí: vull engreixar-me, vull tenir estries i varices i morenes, vull marejar-me i tenir la bufeta a punt de rebentar. Vull deixar de fumar, de beure, de menjar res picant. Vull estar cansada i irritable. Vull patir cremor d'estómac i mal d'esquena, vull ser víctima de capricis irracionals i d'uns canvis hormonalss terribles. Vull tenir contraccions, trencar aigües, haver de dilatar mig metre en qüestió d'hores. Vull convertir els meus pits en sortidors, vull deixar de dormir durant mesos, vull posar en perill la meva carrera professional, vull estar ocupada i preocupada la resta de la meva vida.

I ell encara diu que pse. Que: ¿n'estàs segura? Que aquestes coses val la pena rumiar-les bé. Que no hi ha pressa. Que potser és millor esperar un parell o tres de mesos per tornar-ne a parlar, a veure com va la feina. Que el pis no és gaire gran, que el cotxe és petit, que per ser

pare s'han de tenir valors, i ser responsable, i estar disposat a dir que no als amics quan et proposin sortir de festa.

Ella no gosa dir-li que no pateixi, que no veurà pas els amics. Només veurà els amics que tinguin fills, i aquests estaran encantats de comentar la cara que et queda quan t'adones que fa hores que portes una llàntia a la camisa, just després d'aquell rotet. Potser sí que ella és víctima del rellotge biològic, de l'instint, del pes de la tradició, però ell s'està passant de la ratlla amb el maleït complex de Peter Pan.

Ara ella contraataca i li diu que quina tonteria, que tant és si la feina va millor o pitjor avui o d'aquí a dos mesos, que el nen hi serà sempre més.

Sempre més. Potser no és exactament el que ell volia sentir: sempre més. Ell li diu que hauran de limitar els viatges exòtics i ella li recorda que encara no n'han fet mai cap. Ell creu que són joves, ella li diu que, si triguen gaire, ja seran jubilats quan el nen demani que li subvencionin el primer màster. Ell reclama joc net, és a dir, que no es parli encara del nen, que no es construeixin frases que comencin amb un subjecte inexistent.

Ella diu que ja té pensada la distribució de l'habitació. Ell surt en defensa del nen que fa un moment es negava a acceptar com a subjecte de cap frase i diu que un nen ne-

cessita llum de dia, i que l'habitació petita i fosca no és digna d'un nen. Ella somriu: ell no sap encara que l'habitació petita i fosca serà el seu nou despatx. I que el nen tindrà llum de dia, és clar. Ell s'hi nega en rodó. ¿Perdre el despatx? Ni parlar-ne.

És la guerra. Ara ella li anuncia que ho explicarà tot al nen. Nen, el pare no et volia fer néixer per no perdre el despatx i per no haver de deixar d'anar de festa amb els amics. Ell creu que això és joc brut, i reclama un pacte: mai li han de revelar al nen el contingut de la negociació. Serà secret de sumari. El nen no ho ha de saber.

O sigui que hi ha nen a qui amagar el sumari, o sigui que hi ha nen, ¿o sigui que sí?

En parlarem un altre dia, diu ell. En parlaran demà, sap ella. I ell fa veure que s'adorm de seguida. És conscient que dorm amb l'enemic, i dubta de les seves armes. Per exemple: ella té un termòmetre i un calendari a la taula de nit i està molt carinyosa. Quina por.

A mitjanit, sense fer soroll, ell s'aixeca a prendre mides de l'habitació fosca i petita, i decideix com hi posarà l'ordinador. Qualsevol estrateg sap que aquesta maniobra nocturna és un gest que anticipa la rendició.

Una nit d'aquestes deixaran de fer la guerra per posar-se a fer l'amor.